

Til Folketingets Sundhedsudvalg

Frederiksberg den 16. marts 2021

Vedr.: L182 Forslag til lov om ændring af sundhedsloven.

(Vederlagsfri fortsat sygehusbehandling for personer fra Færøerne og Grønland, mellemkommunal refusion for socialtandpleje m.v.).

Ansatte Tandlægers Organisation skal hermed udtrykke sin bekymring i forhold til ovennævnte lovforslag i relation til lovforslagets bestemmelser om mellemkommunal udligning i forhold til social tandpleje.

Bekymring nr. 1 – Er der tilstrækkelig lovhjemmel i Sundhedslovens § 134 a om social tandpleje i forhold til, at en anden kommune end kommunen, hvor borgeren har folkeregisteradresse, kan træffe forvaltningsretlig afgørelse i relation til om en borger fra den anden kommune har ret til den sociale tandplejeydelse og derfor vil kunne tilbyde borgeren social tandpleje til omkostning for den kommune, hvor borgeren er registreret i folkeregistret?

Ved kommunalbestyrelsen forstås almindeligvis den kommune, hvor borgeren har sin folkeregisteradresse med mindre andet eksplicit anføres i lovgivningen.

Lovens § 134 a er på nuværende tidspunkt udformet således:

»Socialtandpleje

§ 134 a. Kommunalbestyrelsen tilbyder vederlagsfri akut smertelindrende og funktionsopbyggende tandpleje, herunder forebyggende råd og vejledning i forhold til vedligeholdelse af behandlingen, til borgere med særlige sociale problemer i form af gadehjemløse og borgere, der kan benytte herberger, varrestuer, væresteder på grund af hjemløshed, herunder borgere, som ikke kan opholde sig i egen bolig, jf. §§ 104 og 110 i lov om social service, og som ikke kan udnytte de almindelige tandplejetilbud.

Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan ud fra en konkret vurdering tilbyde vederlagsfri akut smertelindrende og funktionsopbyggende tandpleje, herunder forebyggende råd og vejledning i forhold til vedligeholdelse af behandlingen, til udsatte borgere, der ikke er omfattet af stk. 1, og som ikke kan udnytte de almindelige tandplejetilbud grundet særlige sociale problemer.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan tilvejebringe tilbud om socialtandpleje ved at etablere behandlingstilbud på egne institutioner eller ved at indgå aftaler herom med andre kommunalbestyrelser, regionsråd eller private klinikker.

Stk. 4. Sundheds- og ældreministeren kan fastsætte nærmere regler om indholdet, omfanget og organiseringen af og ressourceanvendelsen i den kommunale socialtandpleje.»

Og der er ikke her givet en eksplicit lovhjemmel til, at en anden kommune end folkeregistreringskommunen kan træffe den forudsatte forvaltningsretlige afgørelse om borgeren skal tilbydes social tandpleje eller ej.

I lovforslaget tænkes indført nedenstående bestemmelse om mellemkommunal refusion, og det er ATO's bekymring, at dette ikke giver den tilstrækkelig hjemmel til, at opholdskommunen kan træffe den forvaltningsretlige afgørelse, der skal ligge til grund for om borgeren skal tilbydes social tandpleje eller ej.

”I § 249 indsættes som Stk. 2. Tilbyder en anden kommune end bopælskommunen tandpleje til borgere med særlige sociale problemer, jf. 134 a, stk. 1, har denne kommune ret til mellemkommunal refusion for udgifter til tandpleje efter § 134 a, stk. 1, fra bopælskommunen. Refusionen skal svare til kommunens faktiske udgifter ved at levere ydelsen.»

Det er ATO's opfattelse, at det er en nødvendighed med en sådan eksplicit hjemmel, hvis intentionen med loven skal efterleves – nemlig, at tilbuddet skal være borgernært, og at visitationen (den forvaltningsretlige afgørelse) skal være hurtig og ubureaukratisk. Vores bekymring går således alene på, om der er skabt tilstrækkelig eksplicit hjemmel i den nugældende lov og med den foreslåede ændring af § 249, der handler om finansiering af kommunale tandplejeydelser.

Bekymring nr. 2

I tilfælde af uenighed mellem to kommuner om størrelsen af den mellemkommunale refusion efter lovforslagets formulering af § 249 stk. 2 har Ankestyrelsen ikke bemyndigelse til at træffe afgørelser jf. Ankestyrelsens høringssvar. En sådan bemyndigelse bør derfor tilvejebringes for Ankestyrelsen.

Bekymring nr. 3

I det oprindelige udkast til lovforslaget om mellemkommunal refusion var medtaget følgende bestemmelse i § 249:

”Bopælskommunen har ret til mellemkommunal refusion for udgifter forbundet med tandpleje efter §§ 131, 133 og 135 til personer, der som følge af en afgørelse truffet af en anden kommune eller anden offentlig myndighed i medfør af lov om social service har bopæl i kommunen. Refusionen skal svare til kommunens faktiske udgifter ved at levere ydelsen.”

Hensigten med bestemmelsen var at sikre, at der kunne ske mellemkommunal refusion af omkostningerne til tandplejeydelser parallelt med den mellemkommunale refusion, der finder sted på det sociale område jf. LBK nr. 1555 af 02/11/2020 om retssikkerhed og administration på det sociale område, når en kommune træffer afgørelse om at ”anbringe” en borger i en anden kommunes tilbud og anbringelsen betyder at borgeren skifter folkeregisteradresse til den kommune, hvor tilbuddet er beliggende.

Det er ATO's opfattelse, at denne bestemmelse bør indgå i den nye lovgivning om mellemkommunal refusion og, at bestemmelsen ud over §§ 131, 133 og 135 tillige bør omfatte social tandpleje efter § 134 a, da der sker tilsvarende afgørelser om "anbringelser" efter servicelovens § 110, som kan være en del af målgruppen for det sociale tandplejetilbud.

Parallelisering til mellemkommunal refusion på det sociale område finder allerede sted på børne- og ungdomstandplejens område for så vidt angår børn, der "anbringes" i tilbud efter servicelovens § 66 beliggende i en anden kommune jf. tandplejebekendtgørelsen §1 stk. 5.:

"Kommunalbestyrelsen kan for så vidt angår børn og unge under 18 år, der har ophold på døgninstitutioner omfattet af § 66, stk. 1, nr. 6, i lov om social service, tilvejebringe det vederlagsfri tilbud om børne- og ungdomstandpleje på egne klinikker eller ved at indgå aftale herom med kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor institutionen er beliggende, jf. dog stk. 7."

Med venlig hilsen

Hanne Jacobsen
Formand for ATO